

גמל הון והאפקה

ביום ראשון צרפת תכريع סופית מי יהיה הנשיא ■ הסקרים לצד מועד המרכז עמנואל מקרון, אבל המגמה נגדו: תומכינו לוקים בשאננות, והשפה האנגלית שבפיו מבלבנת את המצביעים ■ ומה עם יריבתו, אשת הימין הקיצוני מרין לה פן? גם אם תפסיד, במובנים רבים היא כבר ניצחה – כשהבנiosa מפלגה אנטישמית למיניסטרים הפוליטי ■ סיבוב שני בבחירה ששלות לטפל את אירופה כולה

שכיה את העבר הביעתי של מפלגתת תחת אביה. מיר אחרי הסיבור הראשון היא הודיעה – בלי טיפת בושה – כי היא פורשת מהנהגת המפלגה באופן זמני, כדי לגורוף קולות נוספים.

הכליה יותר מדי

רכות נכתב על כך שלא פן הצליחה לחדרו למגרש של הגודלים ולעלות בטבעות לסיבור השני, כ-15 שנים לאחר שאביה עשה אותו הדבר. אך בשעה שהצליחה לשנות את הדרך שבה היא ומפני לגתה נתפסות במהלך קמפיין אורך של הטעויות, מקרון קוצר את ההישג המרשימים ביפור פרק הזמן הקצר ביותר. מי שעד לפניה היה שר אוצר מקצועי בממשל המקרטע של פרנסואה הולנד, המציא את עצמו מחדש והפך לרופומטור הadol, שיציל את דופת בili להתכלך בפוליטיקה שה מאיסה את עצמה על הציבור.

אלא שמקנון הפתיע כנראה גם את עצמו, והגע מחר מדי למקום הראשון בחצי הגמר של הבחירות. מאותו רגע נראתה כי הוא מתקשה להמשיך בקמי פיין שלו, וכי לה פן החלה להוציא בשיטיות את הרוח מפresherיו.

בסתור לבו, מועמד המרכז כנראה היה מעדיף להציג ליבורן, ממקום השני בסיבור, וכך אויל להיתפס כאנדודוג בשבועיים הקריטיים שיטימיים ביום א', רק לא לראות איך לה פן עולה בהדרגה בסקרים, בעוד הוא מצטיר אטיאטamente כמועמד של הממסד שהוא מנסה להעמיד לו חלופה.

בעיה אחרת שעימה מותמודד מקרון נוגעת לאחד הנכסים החשובים שלו: אוירית הרעננות שהוא מביא עימיו לפוליטיקה הארץ. איכשהו, למרות הכלל, נדמה שרוח הנזירים הוא מתקבלת בפיקוח, במיזור בקרוב רכיבים מהצעירים שנשבו בקסמו של מועמד השמאלי הקיצוני המודח, ואן לוק מלנשון. באופן אידוני, הצעירים הם עקב אכילים של המרי עמד הצעיר ביותר שי פעם העפיל לסייעם בסיבור השני, בנסיבות ביצירתם. אותם צעירים שצעדו בהמוניים נגד לה פן באירוע 1 במאי השבע, מסרבים להציגו עבור מקרון – כי הוא נתפס כימיניליט. למעשה, על פי אחד הסקרים, שנ שילישים מתוכמי מלני-שון לא מתכוונים להציגו כלל. המרוויחה הגורלה מהאריות הוא לה פן.

بعد השמאלי-מרכזי לא יודע איך לעכל את מקרון, דוקא בגרעוני הקשה של הימין השים להט לה צבע. חמישה שנים במודרך הפוליטי תחת הולנד עשו את שלהן. השאלה היא אם לה פן תצליח לבסס את מעמדת הימין ולמתג את מקרון כSAMPLE מובהק. היא אולי בדרך, אבל עדין לא שם.

וכמובן, יתכן מאד שכמו בארה"ב, הסקרים משעררים. בהחלט אפשר שהנשאלים מסרבים לומר לסקורים כי צבעיהם עברו וועמדת פורובוקטיבית. הישאות מצבעי הימין, עלולים לטמון בחוכם הפתעה, אף שהഫזרים שמהם נהנה מקרון גודלים בהרבה מההפרזרים המזוערים לטובת הילاري קלינטון ערבית הבחירה.

כל עוד יכולת ההשפעה בידיה. את נשך יום הדין – עזיבת האיחוד (Frexit) או עזיבת השוק המשורר תף – הוא חש שעילה לנצל רק אם יתרבר שמצו כל שאר האופציות.

מקנון מעוניין לבצע רפורמות בכללה הזרפה – תית כדי להוניך אותה קדימה, אך מחשיב את עצמו בעל רעיון ליברליים בתחום התרבות. מבחינתו, שינוי הכלכלה מהיסוד אינו בהכרח סותר את רצונו להרחיב את שירותי הרווחה והבריאות הממלכתיים, ערך כמעט מוקודש בהוויה הזרפתית.

בניגוד ליריבו, שועלה חחת כל עץ רענן כי הagiיה לצרפת מדיניות האיסלאם מסכנת את קיומה, הוא מעוניין לפעול בצורה מוקורת יותר: במקום איסורים גורפים, מדיניות אנטיאיסלאם מית מובהקת וגירושים מהגרים "מזוחים" עם ערכי המדינה, הוא שואף לקבוע מדיניות הגירה שתתמקד במתן מענה למצוקת מבקשי המקלט ולהסריל כל. מנגד, הוא לא יהסס לרש את אלה שהוחק מתיר לגרשם.

מקנון מאמין באמות ובתמים כי זו שעת הקשר שלו. בשל היותו מועמד לא מסדי, וגם לא אנטרי מסדי, בשל היותו מועמד צער, אך לא בהכרח בלתי מנוסה; בשל משוב הרוח המרענן שהוא מוציא לפוליטיקה כאוטיסטייר, אך גם בזכות כהונת מוציא לה חסית כאשר אוצר תחת הנשיא פרנסואה הולנד. והעיקר: בשל העובדה שהצייבור רעב לשינוי אחד, לא לשינוי מפלג.

אך דוקא ביחסונו העצמי של מועמד המרכז, ונטיתו לדבר בסגנון מהושב ו"קולח מורי" במטרה לרצות מצבעים רבים ככל האפשר, היו לו לוועץ בשבועיים שחילפו מאזו הסיבור הראשון.

לה פן: אפס עכבות

הרעינות של מארין לה פן נטועים בקרע פופרי ליסטי-תלאומנית. במקודם המצע שלו עמד הרצון להגן על צרפת מסקנות הagiיה והגולובליזציה, שמקבלות לדעתה ביטוי מוחשי בדמות האיחוד האירופי, השוק המשותף והගירה הבלתי מושנסת של מוסלמים. היא קוראת לחוזר להנפק את מטבח הצרפת המקומי וכן להפסיק ליטול חלק באמנות שנגן, שלמעשה יוצרת רצף טויטורי-לאומי נטול ביזור. קורת דרכונים בחלק ניכר מהיבשת.

לה פן אף הביטה לבוחרים כי אם לא תאישג את מביבה מול בריסל, ממשיתה תאל למשאל עם על המשך החברות באיחוד. במקרה זה, האוורחים יתמודדו עם שאלה פשוטה ביתר, כמו זו שኒצ'י בה בפני הבוחרים הבריטים בינוי 2016: להישאר או לעזוב.

כאמור, אפילו אם לא תהפרק לנשיא, לה פן כבר יכולת לסתמן ועל הציג האסטרטגי של מפלגתה. גם לאחר עלייתה ליבורן השני, היאיף נותר עמד על תילו וצՐפת לא הזרועה. שלא כמו בנסיבות 2002: אז, כזוכר, עליית אביה ליבורן השני גרימה לצבעים מכל המפלגות להתחדש, בניסיון למנווע ממנה את הניצחון. וזה פרי מאמציה האינטנסיביים של לה פן לה-

ארץ לין

ארין לה פן כבר השיגה את מה שרצתה בבחירות בצרפת. בין שתקבל את המפתחות לארמון האליה וביין שלא, היא הצללה מה במדד אחד קריטי, שער לפני שנים ספורות נחשב בלתי נתפס במדינה: הפיכת מפלגת הימין הקיצונית "החיות הלאומית" – על חבריה האנטישמיים והגזעניים, והאידאולוגיים – הבוטה שלא כ严厉 מהגאים ומיינסטרים. פלגה לגיטימית, כמעט מיניסטרים.

מבחינת לה פן, מדובר בשיאו של מסע ארוך שהחל כשנטלה את המושכות מאביה, מכחיש השואה המורשת ואנומרי לה פן. מאוחר יותר אף דאגה לסלוקו משורות המפלגה. היא שואפת לנצל בקלפי ולהתמנות לנשיה, אך ציבור הבוחרים הזרפתים כבר חזה את הרוביון; המצביעים החליטו, ללא נקיפות מצפון, לתת כרטיסים למגר על הנשיות לモעמדת שרצחה לאסור שחיטה כשרה ולקדם אג'נדה לאומנית מובהקת.

ב-23 באפריל העפילה לה פן לסייע השני והמי-כדייע בבחירה לנשיות, לצד מועמד בלתי שגי רתי נוספת: עמנואל מקרון בן ה-39, שנכנס לחיים הפוליטיים אך לפני שנה שכחיקם את תנועת רוחות והרפובליקה החמישית, התעוררה צרפת עם שני פינייסטים בסיבור השני שננים עם מפלגות הממסד בימין ובשמאל. מדובר בסמכפות נספח של השבר שהשים הבוחרים, מכל קצוט המתรส הפליטי, ביחס למוסדות שליחים מושתתת צרפת המודרנית. וכעת אירופה עוקבת בחשש אחר המתראש בצד-

רפת, שביום ראשון תלך לקלפי בפעם השנייה וה תובחן מהנ帿ת | חזרה מלה. האם יבחרו הצרפתים להעלים עין מהבעייתות של הימין הקיצוני ולבחור בלה פן, כדי להחויר לעצם את חזחות הוצאות הזרפתית שכורסמה ונשכח? או שמא יעדיו לבחור בחוזן הבלתי מוגדר אך האופטימי של מקרון, שיציג ברוחם העולים את צרפת היפה? האם הבוחרים יזכיר בקלפי את שנות הדשוש והטרור תחת הנשיא פרנסואה הולנד, או שיביעו תקווה כי מקרון, המועמד מושם מוקם, יצליח לפתח דרכו? נדרמה כי מעולם לא היה ברור כל קד שציבורנו של צרפת, ואולי של היבשת כולה, מונה על הכה.

מקרון: השינוי במרכז

בסיבור הקודם הציג מקרון לגורוף כמעט רבע מהקהלות. הוא הציג את עצמו כמושם מושם המרכז, והוא שידע לטפל בחולי הכלכלה, וכן יוכל לשונות מהיסוד את אופיו של האיחוד האירופי מתוך עמידה של כות. לשיטת מקרון, צרפת חיית להישאר בשוק המטען, בע המשותף של היورو והן באיחוד האירופי, לפחות

בבחירות מתקזזות
בדרכו לכל לרגע
אחד, שבו המצביע
שואל את עצמו אם
להמשיך באותה
הדרך או להמר על
דרך חדשה. הפעם
הדרך חדשה בכל
מקרה, והשאלה דיא
אם לציעוד בלבד או
תחת מסגרת כלשהי